

Царският син попитал стареца как да уловят красивата мома, самодивата, която имала самодивски кон, ат – много силен, никой не можел да го победи. Който успеел да надвие коня, щял да се ожени за нея.

Старецът поучил царския син:

– Четиридесет дена няма да поиш с вода гърбавото конче, а ще му даваш шербет. Ще го храниш с овес и люцерна. После ще го увием с четиридесет кожи.

Направили това старецът и царският син и тръгнали да дирят самодивата. Стигнали една полянка, където самодивата идвала да пасе коня си. Старецът изкопал трап, в който заровил кончето до главата. Дошла самодивата с нейния кон, а гърбавото конче извикало:

– Ела, самодивски коню, да се бием! Отдавна те чакам!

Чул самодивският кон, обиколил поляната, не видял никого, но чул гласа, който повторно му се заканил:

– Ела да се преборим, самодивско конче, ела да се преборим!

Самодивският кон чувал конския глас, гледал нагоре, оглеждал се настрани, но пак не видял никого. Трети път извикало гърбавото конче:

– Или ти, или аз! Ще се бием до смърт!

Този път самодивският кон погледнал надолу към земята и видял гърбавото конче. Започнали да се бият. Гърбавото конче като хапело, късало месо от самодивския кон, а като хапел самодивският кон, късал кожи. Дълго време се били. Накрая самодивският кон припаднал и умрял.

Царският син взел самодивата. На главата си тя имала златно перо, което светело като слънце. Завел я в царския дворец. Самодивата направила от камък паметник на своя кон и се простила с него. Попитала стареца и престолонаследника:

– Как така толкова години никой не можа да победи моя кон, а вие сега го победихте?

Царският син си признал, че го бил научил старият ром.

Всички заживели щастливо в двореца.

В това царство имало три змея, които вършели злини. Царският син попитал стареца как да погуби змейовете. Старецът казал, без да се замисля:

– Четиридесет мулици ще измузем и ще сварим млякото в казан.

Дошли трите змея. Старият ром им предложил: